

Justitsministeren (*Thestrup*): Jeg er lidt forundret over indholdet af det fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Så sent som den 6. marts i år stillede hr. Kai Moltke her i tinget et spørgsmål til mig om nærmere bestemmelser vedrørende åger. I begrundelsen for spørgsmålet pegede hr. Kai Moltke også på renteproblemer i forbindelse med private pantebrev og afbetalingshandel m. m. I min besvarelse oplyste jeg, at hele dette spørgsmål vil blive gjort til genstand for en nærmere undersøgelse og vurdering i et udvalg, der ikke alene vil kunne se på det strafferetlige spørgsmål, men også på problemets civilretlige og økonomiske sider. Hr. Kai Moltke erklærede sig tilfreds med dette tilsagn. Jeg kan tilføje, at vi nu er i færd med at nedsætte dette udvalg, og at højesteretsdommer Schaumburg skulle være formand for det og har erklæret sig beredt til at overtage formandshvervet.

Det er på denne baggrund, jeg ikke rigtig kan forstå, at vi nu får præsenteret et forslag, hvori 3 af de 6 punkter vedrører rentebegrænsning. Jeg mente nemlig, at vi var enige om at afvente en sagkyndig behandling af spørgsmålet. Det drejer sig om det stillede forslags punkter 2, 3 og 4. Jeg kan vedrørende disse punkter blot henvise til mine bemærkninger i forbindelse med hr. Kai Moltkes tidligere spørgsmål — de findes i Folketingstidende 1967-68, 2. samling, sp. 619-622.

Herefter går jeg over til de andre punkter i forslaget.

I bemærkningerne er anført, at forslaget må betragtes som et alternativ til regeringens økonomiske politik til opnåelse af et lavere renteniveau og dermed en nedbringelse af erhvervslivets omkostningsniveau. Nu er det jo ofte således, at et bestemt økonomisk problem kan angribes fra forskellige sider, eller med andre ord at der kan være enighed om et bestemt mål, men uenighed om midlerne. Hvis der var tale om, at VS med forslaget pegede på tjenlige midler til at opnå en økonomisk sanering, kunne man tale om et reelt alternativ til regeringens politik. Efter regeringens opfattelse er der imidlertid ikke tale om tjenlige midler, idet forslagene ikke er praktikable efter vor opfattelse. Der er således ikke tale om nogen økonomisk-politisk vejledning.

Havde der været det, havde det jo også været naturligt, om det havde været økonomiministeren og ikke mig, der talte ved denne lejlighed.

Jeg skal prøve at gøre klart, af hvilke grunde vi mener, at dette forslag er praktisk uanvendeligt.

I punkt 1 opfordres regeringen til

„gennem forhandlinger med Danmarks Nationalbank at foranledige, at kreditrationeringsaftalen af 1965 med Bankernes Fællesrepræsentation revideres efter retningslinjer, der sikrer, at der ved kreditgivningen skaffes prioritet for den del af erhvervslivet, der gennem eksport og produktion i konkurrence med importen er af særlig betydning for valuta-balance og beskæftigelse.“

Hertil er at sige, at det er et væsentligt led i aftalerne mellem Nationalbanken og bankerne og sparekasserne, at aftalerne ikke benyttes til indførelse af en detaljeret dirigering af kreditgivningen. Naturligvis kunne man så overveje et lovgivningsinitiativ. Det er imidlertid regeringen bekendt, at Nationalbanken ikke kan tilråde noget sådant, bl. a. under hensyn til, at det ikke vil være muligt på rimelig måde at foretage en klar inddeling af erhvervslivet ud fra valutamæssige og beskæftigelsesmæssige kriterier.

Selv om regeringen som fremhævet af statsministeren i hans tale her i tinget den 5. marts 1968 gerne ser, at forretningsbankerne drager omsorg for, at den igangværende kreditlettelse i første række kommer erhverv til gode, der konkurrerer med udlandet, ser regeringen derfor ingen anledning til at gribe ind i de eksisterende aftaler mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne.

Forslagets punkt 5 går ud på at pålægge tinglysningskontorerne at sende indberetning om alle tinglyste private pantebrev og fast ejendom til et dertil oprettet kontor for at få fremskaffet et samlet materiale vedrørende sådan långivning og dens omfang. Jeg går ud fra, selv om det ikke fremgår af forslaget eller bemærkningerne til det, at der alene tænkes på private pantebrev, der tinglyses i fremtiden. Med denne begrænsning kunne ordningen måske gennemføres uden alt for stort administrativt besvær for tinglysningskontorerne. Men formålet deri kan vi ikke se.